

PERIÒDICH SATIRICH,
 HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÀ AL MENOS ÒNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

10 CÉNTIMS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 céntims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas;
 Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

SANCHEZ GABANYACH.

Dirigent y escrivint música
 son nom ha adquirit ressó,
 y avuy ja tothom confessa
 qu' es un mestre de debó.

MURMURACIONS.

Seynors directors de la Exposició Universal
 ¿volen que 'ls conti un quènto?
 Es curt y nou: no 'ls cansarè gayre estona.

Era un benaventurat cristiá, que pèls seus mèrits y virtuts gosava feya alguns anys de la gloria del cel.

Desde que 's llevava fins que se 'n anava al llit,—perque ja 's comprén que las ánimas no estarán despertas tot lo dia,—lo nostre benaventurat rodava com un ensa de l' un cantó al altre de la gloria, ara enrahonant ab un sant, ara tirant una floreta á una santa, ara jugant ab un angelet...

Pero va venir un dia que 'l pobre home va comensar á caminar trist, motxo, sense humor; lo que 's diu completament *cabistivo* y *pensibajo*:

S' allunyava tan com podia del centro de la gloria, y regressava al *hogar* celestial á las tantas del vespre

Y cada dia més trist, y cada dia més motxo, y cada dia més magre ..

Per fi una tarde s' encara ab sant Pere, que prenía la fresca, repapat á la porteria com un patriarca...

—Escoltéu, Pere—li diu—¿qu' es molt lluny l' infern?

Lo pobre porter va quedar-se un moment com qui veu visions.

Pero refentse desseguida:

—Es allá baix;—va contestarli—al ser darrera d' aquells núvols blancs, tombéu á la dreta, y quatre passos més enllá, hi ha l' infern.

—Pues...—

Lo benaventurat va titubejar una mica.

—¿Pues qué?—preguntá Sant Pere.

—Pues me 'n hi vaig.

—¿Cóm! ¿Us en anéu al infern?

—Oh! No per quedarm' hi. Únicament hi vull anar per pendre vistas, per distreurem una estona.

—¿Ay, ay! ¿que no us distrayéu aquí? ¿que no us agrada 'l cel?

—Si... pero sempre 'l mateix! La veritat, cansa.—

Aquí acaba 'l quènto.

¿Saben qué vull dir ab aixó, senyors directors de la Exposició Universal?

Que 'ls fochs artificials que 's disparan en las vetlladas y festas de la Exposició son molt bonichs y molt agradables...

Pero es lo que deya 'l benaventurat:

—¡Sempre 'l mateix! La veritat; cansa.

¿Que no hi hauria manera de pensar un' altra cosa?

Lo vehí del cel per distréures buscava l' infern.

Vejin si vostés inventan algún infern en miniatura.

Ara com ara 'ls concurrents á las festas de la Exposició están ja tan embafats de fochs, que estich segur de que vostés farien un verdader negoci si un día anunciavan una vetllada ab un cartell que diguès:

«Habrà tal cosa y tal otra.

«No se dispararán fuegos artificiales.»

Sempre sería una novedat.

Y á propòsit de novedats.

S' ha descobert una nova irregularitat en lo ram de consums.

No 's pensin que 's tracti d' un *matute* de quatre llaunas d' oli y sis bufetas de llart.

La cosa es de més importancia.

Nada menos que hi están complicats dos jefes superiors del regiment de burots.

Jo ja ho veig: en una població que celebra Exposicions Universals, tot ha de tenir caràcter grandios.

Hasta las irregularitats.

Sembla que l' Ajuntament ha descobert la trafica, y tè ganas de fer molta llum sobre l' assumpto.

¡Molta llum! Voldria equivocarme; pero 'm sembla que fèt y fet, será tanta la llum que 's derramará sobre la cosa, que al últim quedarém tots enlluernats.

Y llavors no veurém res.

De totes maneres, lo que per ara resulta en clar, es que 'ls nostres interessos, en lo ram de consums, están *consumits*.

Casi tan consumits com los desventurats habitants de la plassa y carrer del Pi.

En la secció marítima de la Exposició hi ha esquadra en miniatura, tan petita, tan microscópica, que un curt de vista la podria portar á la punta del nas y no se 'n adonaria.

Tothom, al mirársela, diu lo mateix:

—¡Quina paciencia!

Si senyors; vol molta paciencia construhir esquadras d' aquesta mida; pero encara 'n vol més ser vehí de la plassa del Pi y *calles adyacentes*.

Ja no recordo 'l temps ni l' hora que va comensarse la cloaca que allí s' está fent.

Uns diuen qu' era á primers d' aquest sigle; altres opinan que va comensarse en temps de la *Camancia*; altres assegurán que va ser l' endemà d' haver arribat en Prim...

Lo que no pot posarse en dupte es que la tal cloaca está construhintse desde temps inmemorial.

Y encara *aixó es res*, com deya aquell pallasso del *Circo*. ¡Lo que tardará á acabarse!

Hi ha dies que hi posan dugas pedras y un mahó; altres días hi clavan dos mahons y una pe-

dra; passen senmanas enteras sense adelantar un sol pas...

Y 'ls vehins d' aquells *rebaños* disfrutan de la doble vista d' una serie interminable de barricadas y de la deliciosa *corrent* d' ayguas brutas de la claveguera.

Amén dels perfums que 'ls entran pèl nas.

Un diari dels Estats-Units deya l' altre senmana:

«En lo districte de Maryland acaba de realisarse un miracle á la americana. En nou días s' ha projectat, comensat y acabat un poble de més de setanta casas, ab fonda, escola, administració de correus, café é iglesia.»

¿Ho senten?

Si 'ls constructors de la cloaca del carrer del Pi s' haguessin emprés un' obra semblant, á horas d' ara tot just haurían apamat lo terreno.

Y encara creh que 'ls faig massa favor.

Pero ja ho diuen los castellans: «no hay mal que por bien no venga.»

Apart de las molestias que las obras aludidas 'ls ocasionan, los vehins del carrer del Pi disfrutan d' una ventajja inapreciable.

Y es que tenint lo carrer com lo tenen, no hi poden passar jardineras.

M' apressuro á manifestar que al parlar de *jardineras* no 'm refereixo á las respetables cultivadoras de jardins.

Estos son otros *López*; es dir, *otras jardineras*.

¿Se 'n recordan de las lutas que en altres temps varan entaularse entre 'ls tranvías y 'ls cotxes *Rippers*?

Pues ara s' han reanudat entre 'ls cotxes *jardineras* y 'ls tranvías.

La causa es la mateixa de llavoras.

—Que si pèl rails no més hi poden passar los tranvías; que si 'ls rails, sent al carrer, son de tothom; que si t' apartarás; que si no m' apartarà...—

Y 'ls cotxeros *tranviayres* y 'ls cotxeros *jardiners* acaban per venir á las mans, convertint lo *sagrat* sacerdocí de la tralla en ofici de camorrista.

Si la saragata continúa, no serán poch los aficionats á emociones fortas que 's dedicarán á passejar tot lo día ab aquestos vehículs, per veure mon... y barallas.

Y hasta las dugas empresas podrian explotar las circunstancias, posant en los seus respectius cotxes una *tablilla* que diguès poch més ó menos:

«De la plassa de Catalunya al pla de Palacio, 15 céntims.— Cada deu passos una escena de *pugilato* ó garrotadas.— Tenint en compte la naturalesa del espectacle, la empresa no respón d' averías.—

Parlant de desgracias, y per acabar, vull referirlos un cas rigurosament históric.

L' altre vespre—dimars, si no m' enganyo—m' estava jo passejantme pèl passeig de Colón, prenent la fresca.

Fent la mateixa feyna que jo, passavan en aquells moments dos subjectes, segons las senyas, forasters.

Y al aturarse davant de cert edifici, vaig sentir que un d' ells deya:

—«¡Hola! ¿qué es esto? Parece una gran casa»—

Respon l' altre:

—«En efecto: y que está muy aislada y muy oscura. ¿Qué será?»

—«No sè. Tal vez sea la *Cárcel-modelo* de Barcelona.»—

Estavan contemplant l' *Hotel internacional*.

A. MARCH.

AMOROSAS.

I

Per un sol petò teu fet ab tendresa
daría 'l món, bellíssima Isabel;
y si per cas fos fet á la francesa,
fins donaría tot enter lo cel.

—Bè 'n daría de cosas, nena maca,
y aixó que no tinch res á la butxaca.

II

Son tos ulls, nina hermosa,
dos miralls que son brill mon cor fascina
y es ta boca preciosa
perfumada de rosa

de perlas y coral joya divina.
Es feta de rubí ta galta encesa:
pots creurer que 'm contrista
no esser l' amo y senyor de ta riquesa...

Si avuy ab mí 't casessis joh bellesa!
ja 't duya l' endemá á ca'l prestamista,

III

Au, tontò, ¿per un petò
t' has d' enfiar tan amunt?...

¿Per un petò ploras, Sió?

—Si m' aymessis de debó
me'n haurías dat més d' un.

CUCARACUCH.

EXCURSIONS PER L' EXPOSICIÓ.

XII.

MATERIAL MÓVIL.

No dirán los que visitin aquesta secció, que no pot anar ni ab rodas. ab tot y ser una de las menos concorregudas. Deixant apart los luxosos estables del *Srs. Santamaria* germans, destinats més que als caballs, als sabis que han tingut la idea xocant de compendre 'ls estables entre el material móvil, tot lo demès pertany al ram de carrils, tranvías y carruatjes.

Crida l' atenció un complicat aparato per la seguretat dels camins de ferro; sistema *Saxby y Farmer*. Figúrinse un terrat ó miranda plé d' agullas, per obrir á distancia 'ls desvíos y evitar que 'ls trens se donguin cops de cap.

En quant á locomotoras n' hi ha una d' alemana de *Kraus y C.^a*, de Munich, ab la xamaneya per l' istil de la ley de 'n Bismarch, es dir. en forma d' embut, y una de belga, molt ingeniosa ab lo tender y 'l dipòsit de l' aygua, alrededor de la caldera. Pertany á la gran societat anónima de *Marcinelle y Couillet*, una de las més poderosas de aquell país, la qual exposa, ademès, ferro forjat y laminat en abundancia.

Los *Srs. Le Braine y Le Comte*, belgas també, presentan excelent material pera ferrocarrils y tranvías; la *Societat espanyola de construccions* ha exposat á última hora un tren complet que no fa cap mal paper; los *Srs. Molist y C.^a* y *Reynés*, de Barcelona, numerosos carruatjes de diversas formas, desde l' elegant berlina al monumental cotxe de carreras; y per últim la companyia inglesa de la Tranvía de Barcelona á Gracia un

cotxe que per estivar carn espanyola ja fa 'l seu fet.

Comparin aquest vehícul primitiu ab los elegants carruatjes de la secció del Estats Units, tan primorosos y confortables, y 's convencerán que si no hi ha cap línea al món tan cara com la que va desde l' Astillero als Josepets no se 'n coneix tampoch cap més que sigui tan poch considerada ab lo públich.

MAQUINARIA.

—Hola, mossen Maurici ¿vosté per aquí?

Trobar un capellá á l' entrada de la secció de maquinaria no deixa de oferir un contrast diabólich.

Mossen Maurici, rector de un tranquil poble de montanya, estava mij aturrullat davant de aquell moviment estrepitos, y no sabia decidirse á entrar en aquellas vastas naus ahont tot roda, tot se mou, tot xiscla, tot rondina y traqueteja.

—Vaja, home, vaig dirli ¿qué fa aquí parat com un estskirot? ¿Que no veu que priva 'l pas?

Y ell, no sense cert rezel, va preguntarme.

—¿Vol dir que no corro cap perill?

Per tota resposta vaig enllassar mon bras ab lo seu, y cap á dintre faltan capellans. Mossen Maurici, tot trasmudat s' aguantava la teula ab la mà que li quedava lliure.

Y allá l' haurían vist assombrat y ab uns ulls com unas taronjas contemplant los telers mecánichs de llana de *Jordi Hadgson*, ab son triple joch de llensadoras enlestints ab rapidés una pessa de patent. Tot alló á mossen Maurici li semblava obra de Satanás.

Davant de las máquinas filadoras dels germans *Plast de Oldham* ahont s' hi veuhen selfactinas y continuas treballant en competencia, estava l' home que no sabia lo que li passava.

—¿Per qué serveix tot aixó? me preguntava.

—¿Qué no ho veu?... li vaig respondre. Aquestas máquinas filan.

—¿Y ahont tenen la filosa?

Lo pobre mossen Maurici no sabia que 's pogués filar de diferent manera de com ho fan las vellas del seu poble.

—¿Y aquellas de més enllá? seguía preguntant.

—Aquellas fan metxas.

—¡Jesús Déu meu!... ¿Y cóm han de saber la seva obligació uns metjes fets ab máquina! Al meu temps la carrera de doctor en medicina costava treize anys d' estudi... Escolti ¿y aquest señor roig, ab mànegas de camisa y la gorreta al cap, será un doctor fet ab máquina?

—Nó, mossen Maurici; aquest señor es lo director de l' instalació: es un operari inglés.

—¡Inglés!... ¿Será protestant?

—Penso que sí.

—¡Jesús, María, Joseph! exclamó mossen Maurici persignantse y girant l' espatlla.

Tot caminant varem tenir ocasió de veure los teléfonos y llamadors eléctricos de *Stocker y C.^a*, de Leipzig; las bitllas de paper de *Dietlin* y las de fusta de *Wilson* y las cardas de *Whiteley*.

—¡Bitllas y cardas! exclamava mossen Maurici. ¿Sab que la industria está molt desmoralizada?

Y anavam seguint y contemplant novas máquinas de filar continuas de *Samuel Broocks* de Manchester y de *Guillem Pattberg* de Barcelona, si l' una perfecta, l' altra més; las de diversas clases, entre ellas una de pastar de *Neville*, de Liverpool; las de fabricar farinas y trabajar fustas de *Robinson*, de Rochdale; los telers mecánicos de *John Dugdale*, de Blackburn y las cardas de *Sykes*, de Huddersfield, y á cada punt exclamava mossen Maurici.

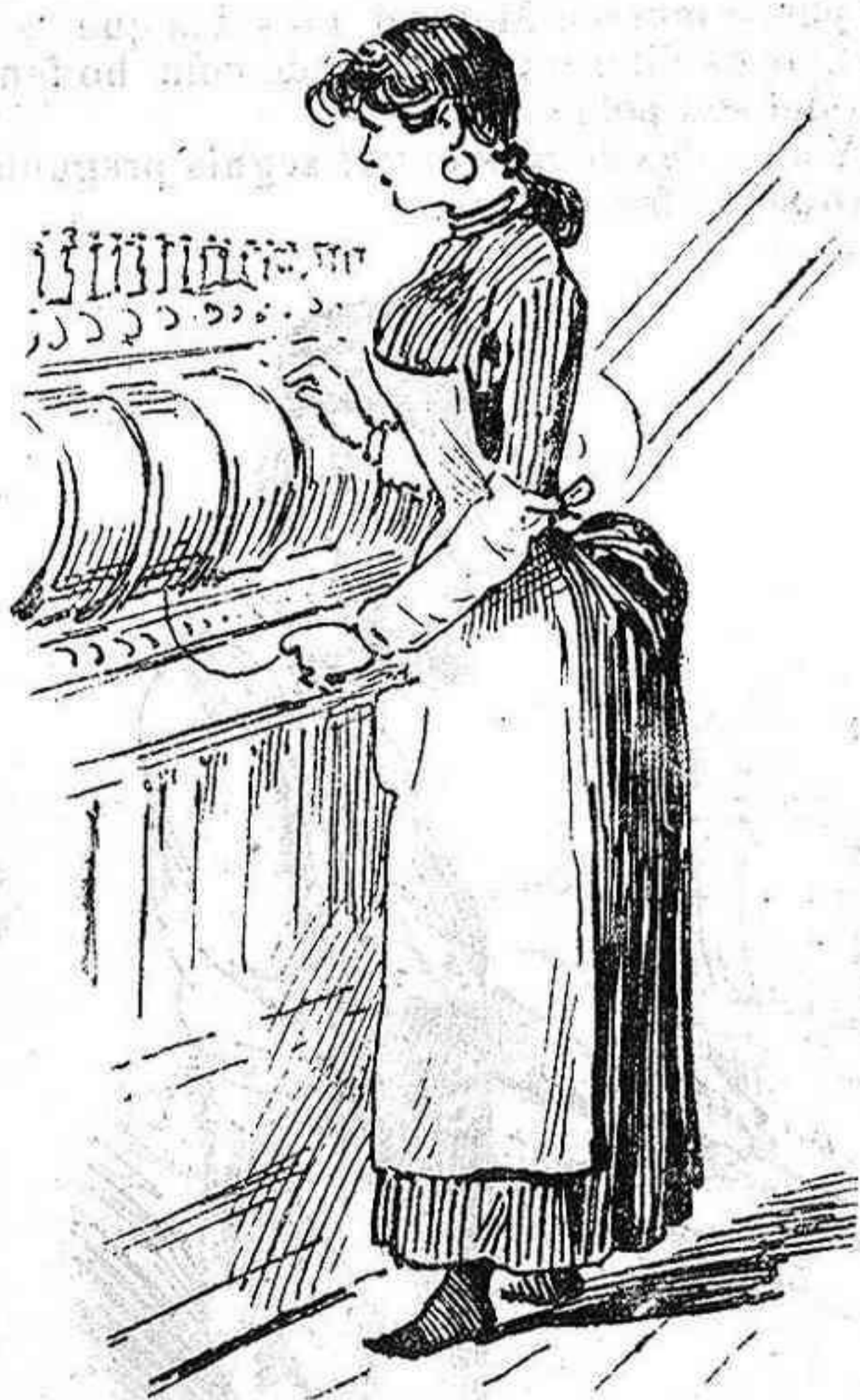
—¡Quíns noms més enrevessats! Vaja, no digui, que aixó no t' es res de católich.

Per últim aquell mossen va saludar ab una gran riallada la escafandra asseguda de la instalació de *Barnet y Forster* de Londres. En aquell moment, la nena encarregada de la instalació l' estava fregant ab una estopa.

—Mira, mira, la barjaula com l' amoixa! va dir mossen Maurici.

—Vaja que aquestas caricias més se las estimaria per vosté que pèl ninot.

—No digui bojerías, exclamó mossen Maurici, aguantantse 'l riure.

Y vels'hi aquí que mentres estava donant una ullada á las máquinas per cotó, llana, están y borra de *Tatham y fills*, de Rochdale, y á las tundosas de quatre volants de *Declat*, de San Martí de Provensals, mossen Maurici que havia anat perdent la por, estava agradablement entretingut ab la xinxa més maca de la instalació de *Howard y Bullonch* de Accrington, una minyona de mitja vermella y sabata á retaló y mirada incendiaria.

—¡Mossen Maurici!...

—Es una noya del poble que va venir á servir á Barcelona. ¿Veritat Pauleta?

La xinxa va assentir á la afirmació de mossen Maurici, y aquest me digué á cau d' orella:

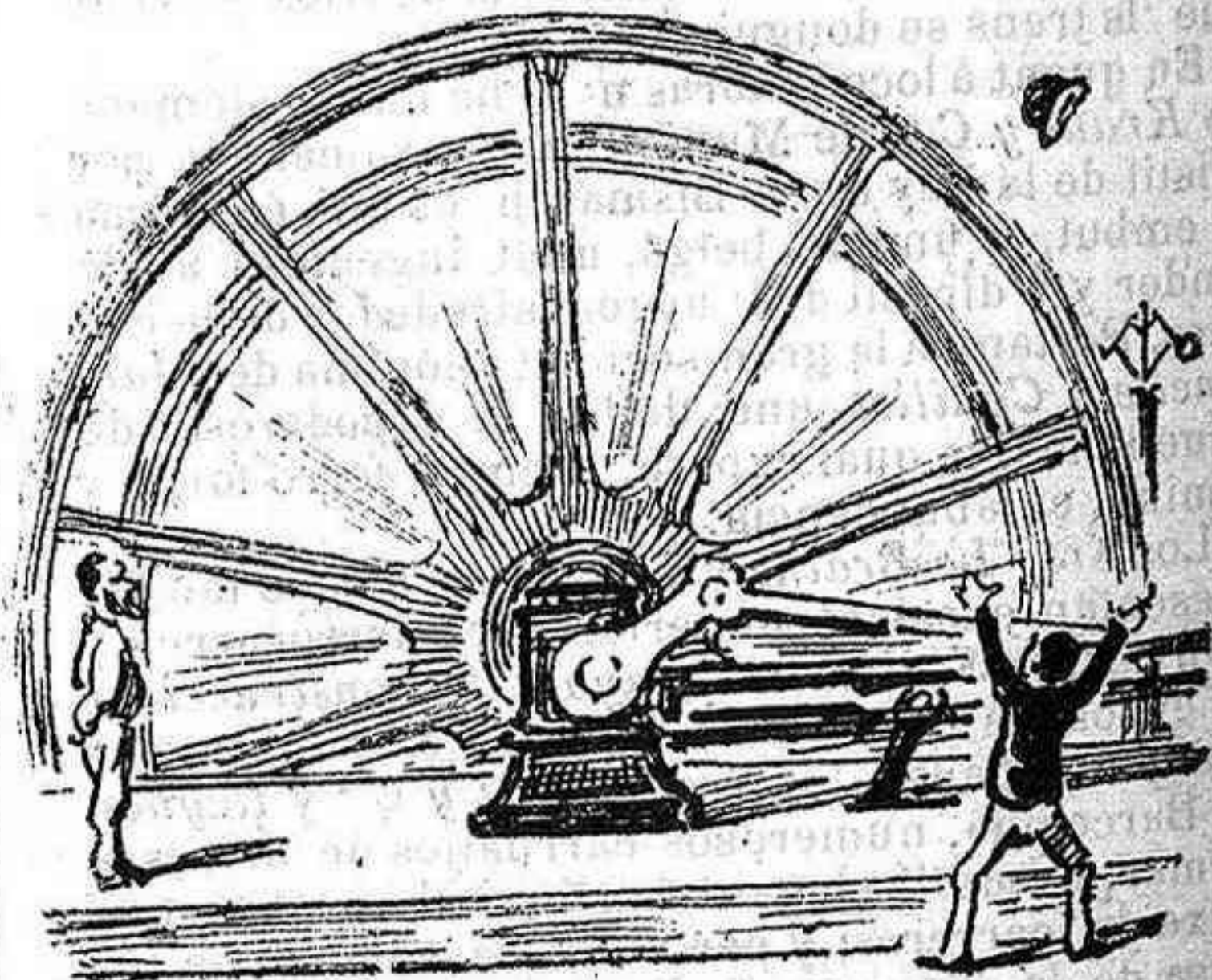
—Més tart ja 'ns trobarem: deixim: ara tinch feina.

Cumplint los seus desitjos, vaig anar donant la volta y admirant al pas la magnífica instalació dels *Srs. Planas y Flaquer*, de Girona, ab sas máquinas farineras, sas turbinas, sos telers y sas hermosas máquinas eléctricas, sistema *Ganz y C.^a*, de Buda-Pesth; las curiosas máquinas per fer pa y galleta y traballs de confitería y pastelería de *J. Daker* de Londres; las farineras suissas de *Maerk y Haller*; los aparatos de *Duart y C.^a*, de Barcelona, per batre ous, fer neulas, rosquillas y horxata y moldre admetllas; la máquina de *Romano y Prieto* per desfibrar etzevara; los telers circulars per géneros de punt de *Wil Heidelmann*; las satinadoras, engomadoras, barnissadoras y máquinas de daurar de *Hein Offembach*, y principalment aquellas ingeniosas máquinas de fer motlluras y treballar fusta de *Kiesling y C.^a*, de Leipzig, que sempre tenen un mosquè de curiosos contemplant la perfecció dels seus traballs.

A poca distancia comparteixen ab ellas la curiositat dels visitants los telers de punt de *Ferrat*, de Dijon y 'l de teixir alfombras de *Sachsische*, de Chemnitz, que ab sa complicació de cartrons y fils executa un treball primorós y delicat.

Una gran instalació: la de *Riensch y Leonard*, ab un curiós motor á gas, varias máquinas de fer grava que suprimeixen la feyna pesada de las carreteras, una hermosa calandra per satinar paper; un gran aparato destilador, y varias turbinas que mogudas ab l' aygua de Dos-Rius impulsan aquells curiosos enginys.

La gran máquina de vapor bessona de la *Maquinista terrestre y marítima*, ab sos inmensos volants y son moviment suau y acompasat es gala de la industria catalana. Ella es la que mou

la majoria de la maquinaria. Los dos volants rodant uniformes semblan l' amo y la mestressa de la casa, marxant ab la major armonia.

Alguns altres motors, tots ells notables, sostenen lo credit de la *Maquinista*.

Competeix ab ella la casa *Alexander* qu' exposa a més d' una caldera, una de sas preciosas màquines verticals, notables pèl primor y 'l bon ajustaje de las pessas.

Altres industrials catalans sostenen lo bon nom de la terra. *Gaspar Quintana* presenta una variada colecció de màquines, ferramentas y útils per taller y un bon ventilador; *Valls germans*, una màquina de vapor, aparatos per fer pastas de sopa, molas de ferro y molins de xocolate; *Moratorna*, *Gentis y Bureau*, maquinetas de vapor y bombas extractoras d' aygua; *Pfeiffer*, bonichs motors de gas; *Baciana*, de Sabadell, una tundosa y una premsa de fer fideus; *Durán y Cañameras*, també de Sabadell un bonich teler mecánich; *Gilabert*, mollos molt ben acabats per fer pastas de sopas; *Joseph Bons* manómetros, que sent d' aquest constructor, encare que fossen dolents serian manómetros *Bons*; *Estapé*, del Masnou, un gran assortit de corretjas de lona y *Emilio Clausolles* uns curiosos contadors d' aygua que jo desitjo que 's tornin contadors de diners.

Després de contemplar las màquines d' enganxar capsas de cartró de *Heynan y Pekrun*; las de moldre farina de *Ganz y C.^a*; la grandiosa de parar de *Weisbach*; las primorosas agullas de *Groz*; las màquines de imprimir y 'ls motors sistema *Otto de C. Bloss*; l' aparato de purificar ayguas de *Furck y C.^a* de Marsella, y 'ls productos dels Alts forns de Bilbao, 'm disposava á anarme 'n sense recordarme més de mossen Maurici, quan aquest se 'm presenta y donantme un copet á la espatlla, 'm diu:

—¿No veu? Ja estém entesos.

—Ab qui?

—Ab la Pauleta. Al entornarme'n al poble me la emporto.

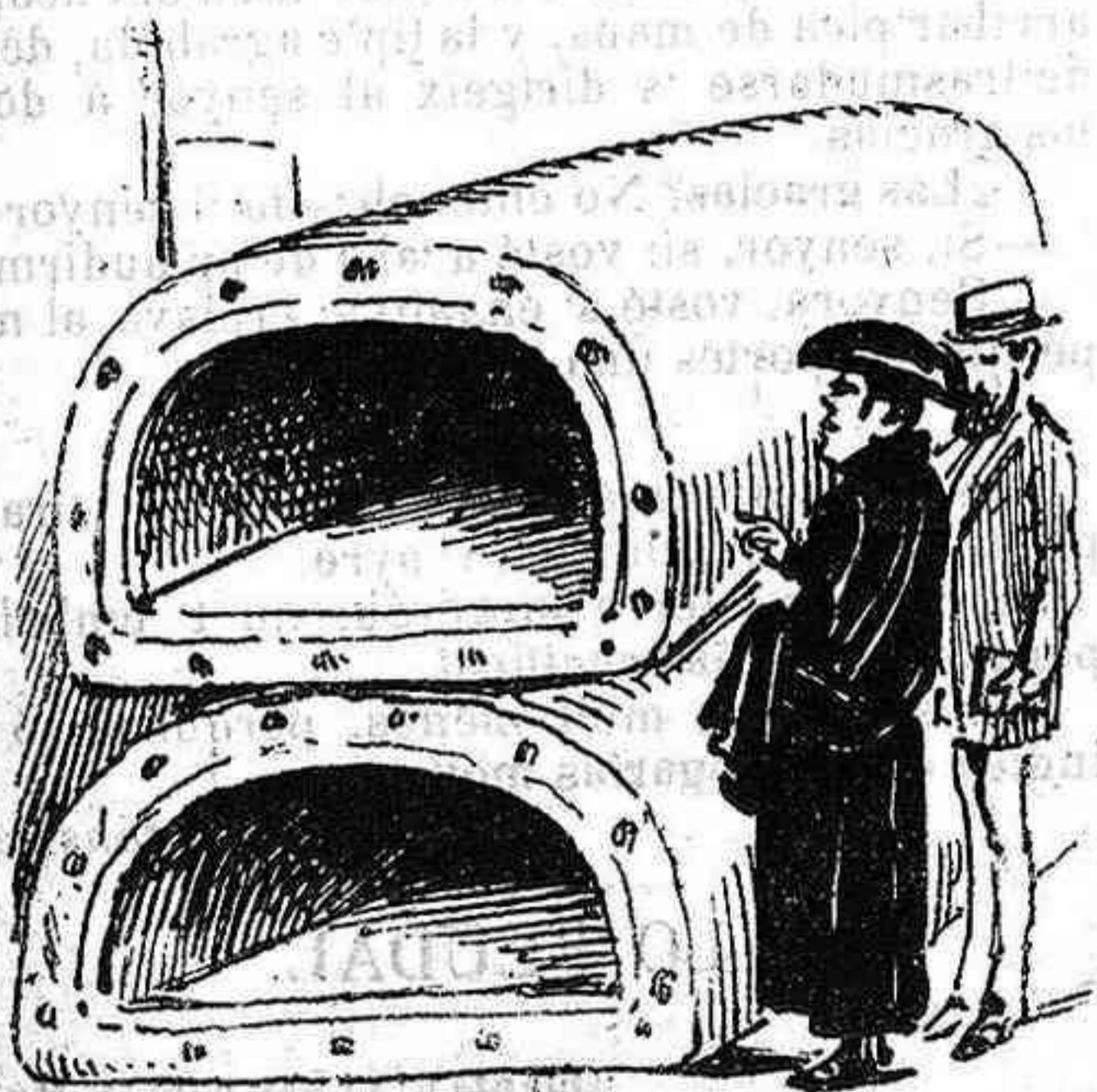
—Que sigui l' enhorabona.

—Ara no 's pensi res de mal.

—Ca, home, ¿vol callar?

En aquell moment arribavam davant de las retortas y objectes de terra refractaria de *Didier*.

Mossen Maurici va tenir una idea capellanesca:

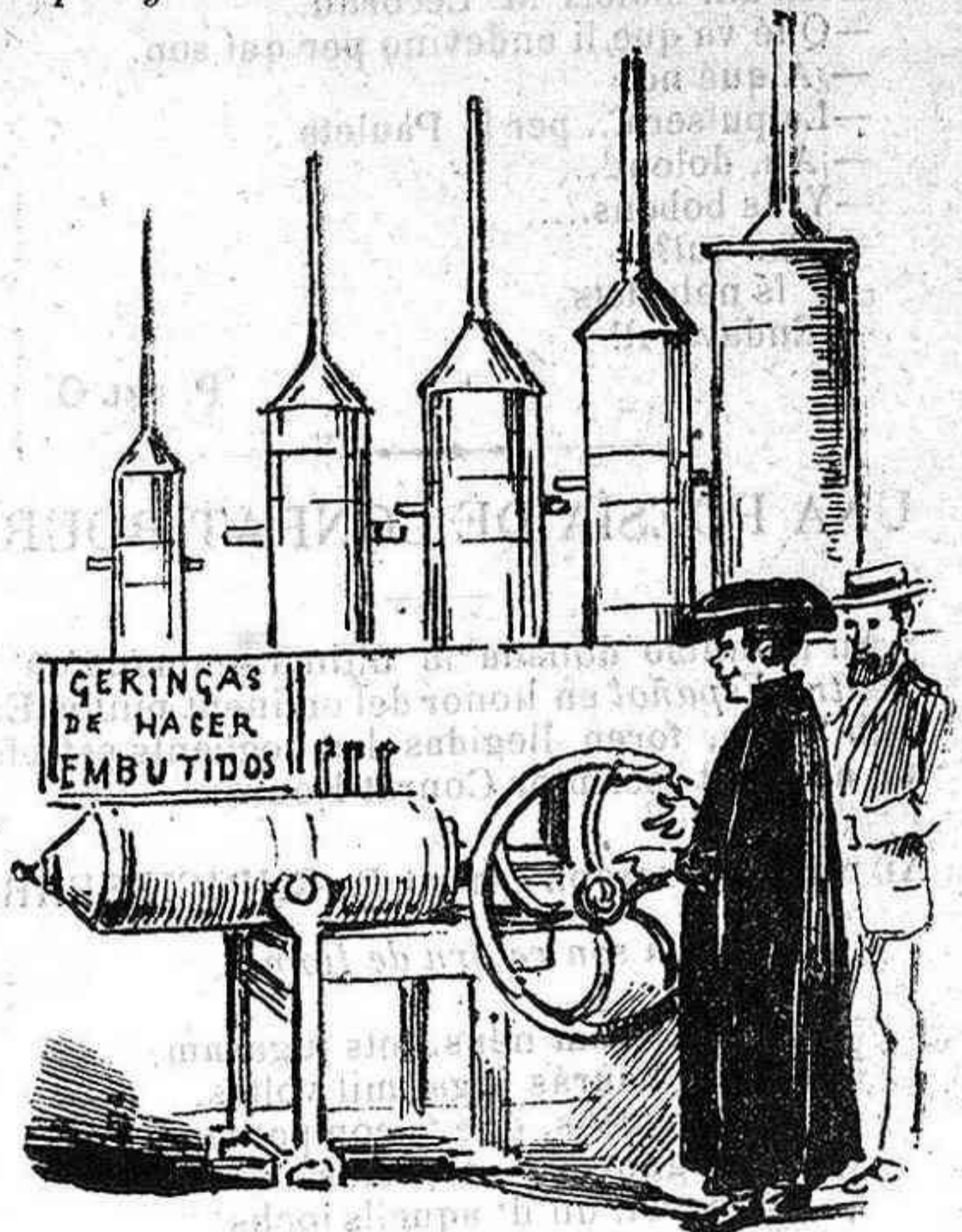

—¡Quins forns per rustir heretjes, lo dia que 's restableixi la Santa Inquisició.

—Ca, home: antes que vegi això, primer servirán per cremar cadávers y suprimir cementiris y absoltas.

Mossen Maurici va posarse trist.

L' alegria va tornarli davant de las màquines de trinxar carn y las xeringas de fer butifarras de *Miquel y Roca*.

—¿No veu? va dirme. Aixó ja es més consolador.

—¡Hola, hola, con que, ja 's reconcilia ab la maquinaria?

—Una miqueta.

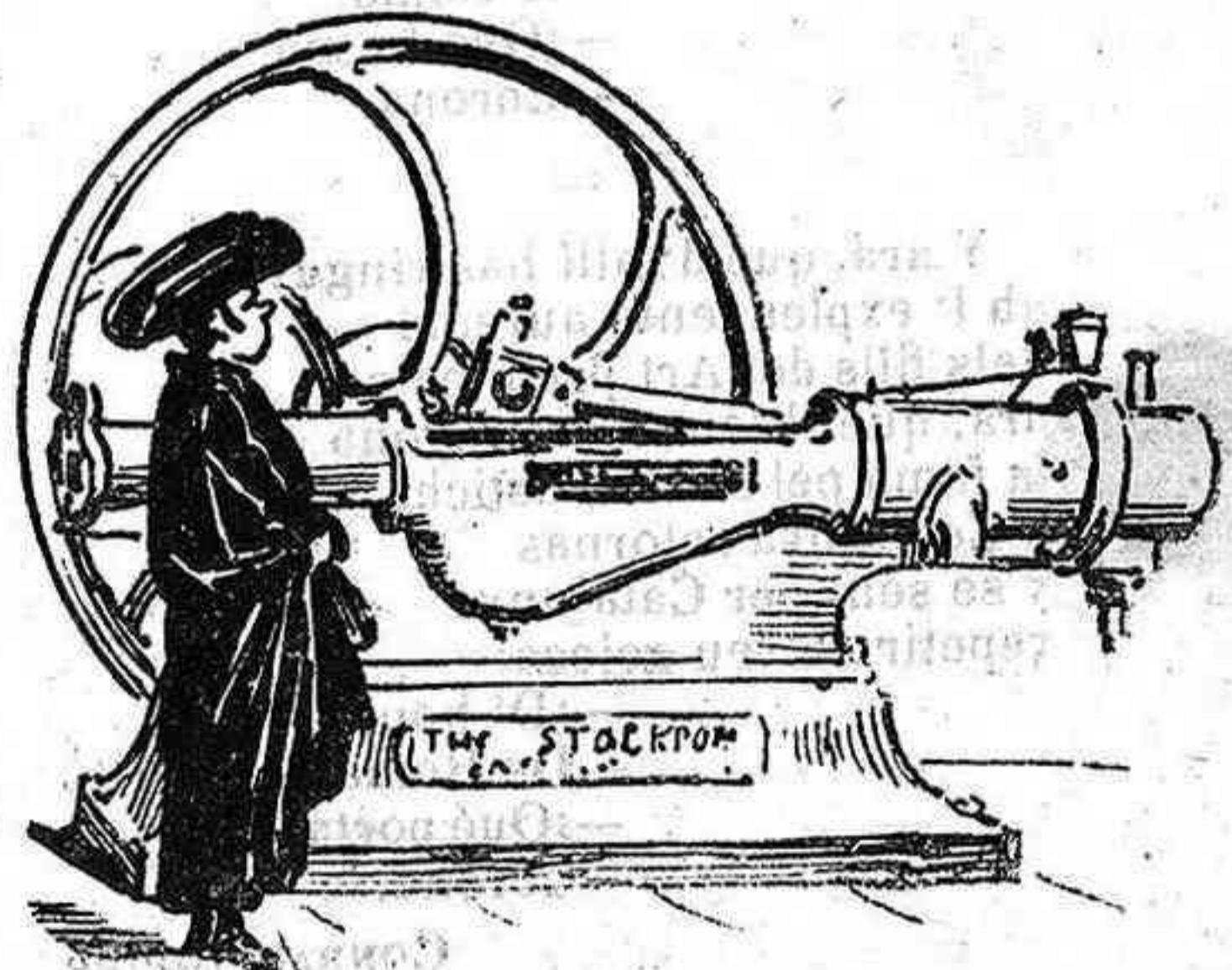
Per últim davant dels motors silenciosos de *Stockport*, unas de las màquines més notables de la exposició per sa solidés y moviment [suau, Mossen Maurici contemplava ab un pam de boca oberta las rastelleras de bombetas eléctricas de tots colors que animan aquella instalació.

—Aquí té unas maquinetas que serveixen per tots los oficis.

—¿Y cóm se mouhen?

—Per medi del gas.

—¡Quina llástima, exclamá 'l mossen, que no s' inventi una màquina per dir missa!

— Mossen Maurici: hi ha motors á gas y á petróleo; ara 'ls motors á ciri son impossibles.

Al despedirnos de aquesta secció, mossen Maurici va gratarse la butxaca, comprant per 30 cèntims una capsa ab una pulsera *recuerdo de la Exposicion*, y tres capsetas de bobons dels que fabrica allí mateix M. Lecornu.

— Qué va que li endevino per qui son.

— ¿A qué nó?

— La pulsera... per la Pauleta.

— ¡Ah, dolent!...

— Y 'ls bobons.....

— ¿Per qui?

— P'ls nebots.

— ¡Endavinat!

P. DEL O.

UNA POESÍA DE CONRAT ROURE

En la funció donada la última senmana en lo *Teatro Español* en honor del eminent pintor Enrich Serra, foren llegidas las següents estrofas del aplaudit escriptor Conrat Roure:

AL DISTINGIT PINTOR CATALÁ D. ENRICH SERRA

en son retorn de Roma.

Quan eram nens, tots jugavam,
com tú haurás jugat mil voltas,
á molts jochs, que 's componian
de preguntas y respuestas.

Al véuret, un d'aquells jochs
me fas vení á la memoria,
en que 'ns deyam, tapat d'ulls
l'un, y 'ls demès fent rodona:

— ¿D' hont véns?

— De Roma.

— ¿Qué portas?

— Corona.

Pot sè tú, apenas eixit
d'aquella edat tan ditxosa,
en aquells somnis que 'l geni
al artista sovint dona,
tú mateix t'anavas fent
la pregunta y la resposta,
y 't deyas y 't contestavas,
tot veyent del Art la glória:

— ¿Ahont vaig?

— A Roma.

— ¿Qué busco?

— Corona.

Y ara, que d'allí has vingut
ab l'explendenta aureola
dels fills del Art predilectes;
ara, que 'l teu nom pregona
la fama pèl món artístich,
á Catalunya retornas
y se sent per Catalunya
repetir ab veu gojosa:

— ¿D' hont vé?

— De Roma.

— ¿Qué porta?

— Corona.

CONRAT ROURE.

ACUDITS.

Al acabar la missa 'l Pare Joseph va ser avisat per l' escolá, que una dona, ab motiu de haver arribat tart, s'esperava per fer l'oferta.

Girantse 'l Pare Joseph de una revolada, li col·loca tot cert y mal mandat l'estola sobre 'ls d'altars, y en lloch de la oració: «*Oblatio tua, etc.*» exclama ab tó molt reganyós.

— Tan val aixó com res.

Petrus.

Tres andalousos y un catalá van apostárselas, un cop posats á demanar riquesas, qui d'ells podria ser més rich.

— Jo, digué 'l primer andalús, voldria tenir tots los grans d'arena que hi ha en lo món, transformats en unsas: á una per gra.

— Y aixó qué compon, digué 'l segon: jo voldria que 'l mar se vuydes d'aygua y s'omplis de agullas; y possehir to's los sachs plens de unsas, que ab aquestas agullas poguessen cusirse.

— Donchs jo, exclama 'l tercer, voldria que 'l mar fós tinta y possehir en unsas també, la xifra que ab aquesta tinta se pogués escriure.

Lo catalá no deya res, y 'ls andalousos varen preguntarli:

— ¿Y tú?

— Jo ab poca cosa 'm contento: no voldria sinó que 'us morisseu tots tres y que 'm nombressiu hereu.

Saldoni de Vallcarca.

Recullit en l'estació del F. C. de Fransa:

— Donguim un bitlet per Girona.

— ¿De tercera?

— Sí senyor, ¿quán val?

— Sis pessetas cinquan'a.

— Escolti, ¿nò me 'n pot treure res?

— No, senyor.

— Donchs me 'n vaig al carril de Zaragoza que potser me 'l donaran m's barato.

D. Mont.

En un café cantant:

Canta una tiple de véu escanyolida y antipática, y com de costum no la xiulan; pero tampoch l'aplaudeixen.

Sols un senyor qu' en aquell moment acaba de arribar pica de mans, y la tiple agrahida, després de trasmutarse 's dirigeix al senyor á donarli las gracias.

— ¿Las gracias? No entench, — fa 'l senyor.

— Sí, senyor, sí: vosté acaba de aplaudirme.

— Senyora, vosté s'enganya: cridava al mosso perque 'm portés una cervesa.

Ans de comprometre't ab una dona, tira una pesa de déu cèntims en l'ayre.

Si al caure á terra surt créu, no t' emboliquis perque quedarás crucificat.

Y si surt cara, molt menos, perque aixó sols indica que la pagarias molt cara.

A. Cánons.

LO FEUDAL.

¡Quants n'hi han com D. Mateu!

De un poblet d'alta montanya
don Mateu era 'l senyor,

UN CASSADOR DE CAMAMA.

UN PESCADOR DE BOQUILLA.

Cassa, pero ho fa assentat
y apuntant á dins del plat.

Aquest pesca, fent tabola...
si 'l peix es ja á la cassola.

un mas gran ell possehia,
moltes vinyas, camps y horts.
Ademés n' era lo batlle
tip de serne regidor,
y manava y disposava
respectat sempre de tots.

Don Mateu tè molt talent,
don Mateu tè un capital,
don Mateu, deya la gent
es de aquí 'l senyor feudal.

Com del poble era 'l més sabi
puig parlava sempre á tó,
los pagesos l' escoltavan
encantats de sas rahons.
Ell en tot prenía cartas,
entenia casi en tot,
de política parlava
com si fós un orador.

Don Mateu.....

Quan lo día s' acostava
de fè ab lley las eleccions,
don Mateu ja 's componía
per votá 'ls del seu cantó.
Ab sas manyas y eloqüencia
conquistava als electors...
(y ab goig veyá, de regalós
plé 'l seu más de gom á gom!)

Don Mateu.....

Don Mateu fundá un Cassino
que se 'n deya dels senyors,
y 'ls cap-padres que 'l formavan
eran eli, metje y rector.
Allí dins sempre neixían
plans, ideas y grans cops;

com per exemple... política,
sanitat y professons.

Don Mateu.....

Quan al poble va arribarne
poch més era que un *pelón*,
professava ideas rojas
y crech qu' era *flac-masó*;
ab lo temps vá respallarne
las esquenas dels senyors
y are 's troba un senyó .. batlle
ab un mas. vinyas y horts.

Don Mateu tè molt talent,
don Mateu tè un capital...
¡quants n' hi han com lo present
á n'els pobles, per son mal!

J. AYNÉ RABELL.

UN TROMPA.

¡Mireume, carregat ab aquest instrument!...
Soch 'l més gros de la colla y 'l trasto mèu també.
Estich trist, sí senyors, estich trist. ¡Condemnat
á trompa perpétua!

Vostés no poden arribá á figurarse 'l cúmulo de
desenganys qu' aixó significa. No poden ferse
cárrech de las angunias qu' aixó representa.

¡Un trompa!: heus aquí la expressió gráfica de
la mèva personalitat en boca del vulgarisme. Ab
aquest dictat se distingeix al home tonto per con-
dició, estúpido per excelencia.

Jo tenia set anys quan vaig perdre als mèus
pares. ¿Quín porvenir era 'l meu? Calculin. L'uny
de las puras afeccions de familia, impossibilitat

del tot, sense 'l cuidado d' aquells sers amantísimos, necessàriament la meua situació debía ser trista; la meua infantesa no podia presentar cap d' aquests matissos halagadors que en altres sers més afortunats se trasllueixen. Però allavors, ab tot, lo mèu caràcter no era tant melancòlich com ara. Lo temps y la trompa s' han cuidat de ferme viurer de mal humor continuu.

Fins los elogis que 'm tributan m' ofenen; fins las alabansas que 'm dedican venen á ser com fletxas que 'm travessan l' ànima.—En Blay es un bon trompa; —han dit més d' una vegada. Y... ¡considerin! aquestas paraulas ditas á curta distancia del interessat, han produhit un efecte desastrós penetrant per l' oïdo y seguint totas las regions del mèu cervell hasta ficsars'hi d' una manera horrible. ¡En Blay es un bon trompa!... ¡un trompa!... ¡un bon trompa!...

A fe de món jo 'ls dono la rahò. L' instrument més ingrát per l' oïdo; 'l més renyit ab l' armonía y 'l més distant de la afinació es, sens que cápiga dupte, la trompa. Un violí, per exemple, pot agradar per sí sol. Per poch que valgui 'l que 'l toqui, encare que passi de la afinada y melosa veu d' àngel al *neu-neu* d' un gat que li estirin la qua, lo violí no produheix disgust, agrada á pesar de tot. Una nota falsa escapada d' un violí, un *la* per un *re*, no causa tanta rissa, no fa tan mal efecte com una *relliscada* del mèu instrument ó mèua. Aquell *nyigo-nyigo* de la corda mal trobada, no t'è comparació possible ab un *bub-bub* mal enjogat d' aquest trasto.

¡Ay! sols pensanhi se 'm posa la pell de gallina. Una nota falsa donada entre 'l silenci sepulcral d' una audició qualsevol... ¡María santíssima!... La persona més formal, la més grave, la més seria, la de gust menos exquisit, esclafiria la rialla y m' increparia ab aquell *¡vaya un trompa!* ¡que tan me repugna!

¡Y pensar que jo soch lo contrapés de la afinació, lo complement de l' armonía!... Aquest *bub-bub* intercalat en las grans audicions musicals, completa 'l conjunt. Es la *torna* qu' acaba de fe 'l

pés en la massa orquestal produhint la perfecció de l' armonía; es la última veu, ó la última paraula tal vegada, del geni que concebeix una producció bellíssima.

Mes, aixó sí, no 'l treguin del conjunt, no l' apartin de la colectivitat; no li fassin sostenir un *solo* á la trompa. Fins sent maravellosament interpretat causaria mal efecte. En cambi, agafin qualsevol dels demès instruments, y *andando*. ¡Quina afinació més encantadora! ¡quin sonido més delicat!...

Sols un altre 'n conech de parescut ab mí ó ab lo mèu trasto: lo violon. Aquest instrument es també una víctima. Y per estranya coincidencia, observin: lo sèu nom inspira certa repulsió ó cert desdeny inexplicable á simple vista. Parlin d' un que toqui 'l violon. Tocá 'l violon, en la societat, significa poca diferencia lo mateix que ser un trompa.

Mes ¡ay! encara 'l violon gosa de ventatjes comparat ab l' instrument que toco. Del violon poden treurers melodías; de las cordas poden arrencarse veus, si no d' àngel, de persona ó d' instrument decent. Un violon en mans d' un mestre pot ferse agradable, arribant á figurar entre 'ls distingits.

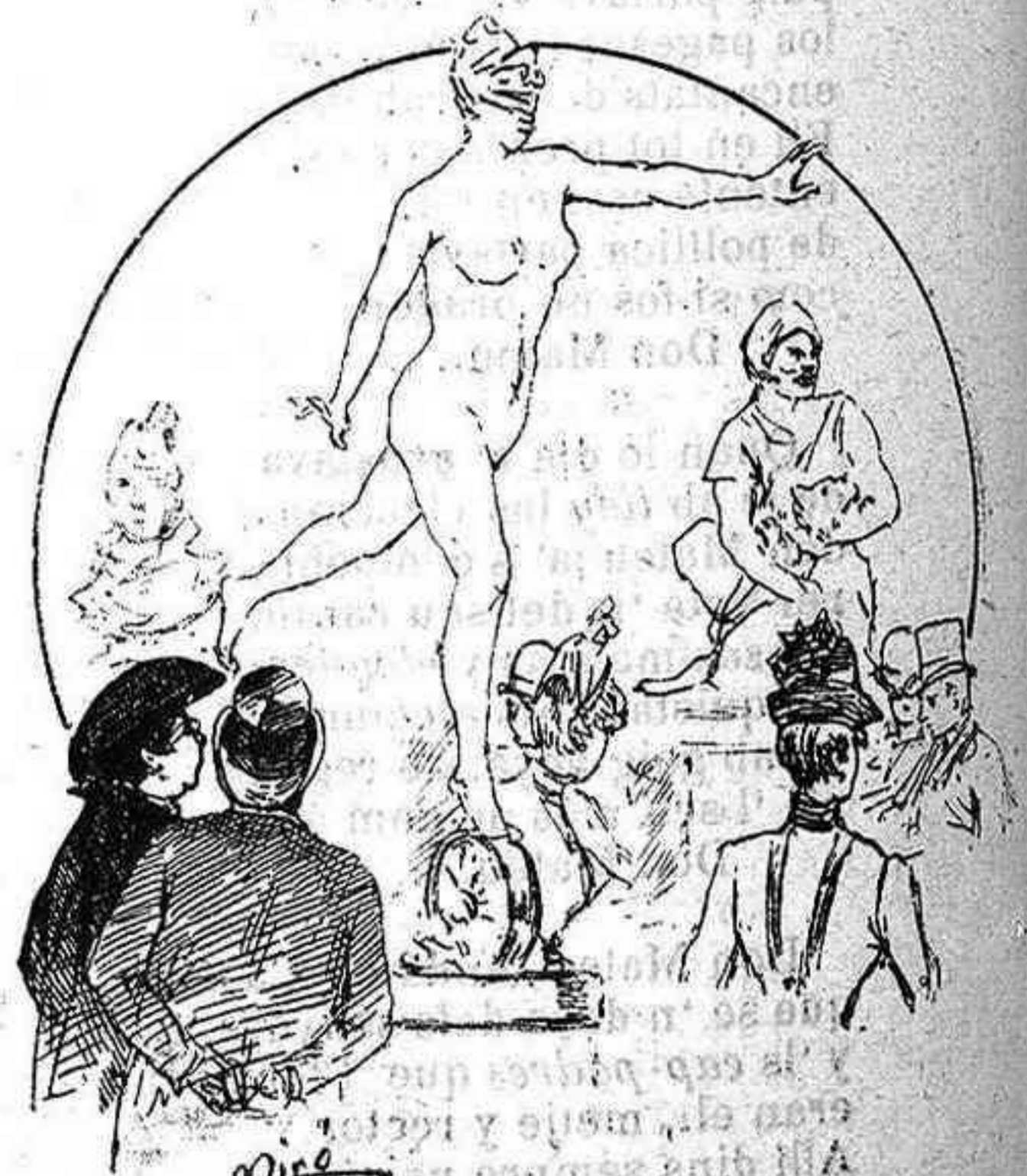
La trompa nó; la trompa en mans del més destre resulta un amohino; produheix una sequetat de tons, certa cosa especialíssima, un sonido que, ressonant molt, no ressona; no t'è armonía, entra á las orelles, pero no entra al cor. Y la principal qualitat d' un objecte musical es ferse agradable fent sentir. Algunas vegadas lo violon ho logra. La trompa nó, en absolut.

Y fíxinse ab ells dos: col·locats en sos llochs respectius, ja predisposan al desdeny ab que se 'ls tracta. Muts y quiets ja inspiran la sátira que 'ls aixafa. Posats entre mitj dels altres instruments 's destacan per son tamany y sa presencia. Semblan dos estatuas del ridícul exposadas eternament als ulls del públich que riu al véurerlas, admirant tal volta la *xispa* de sos autors al interpretar fidelment la figura y expressió de la petu-

ENTRETENIMENTS DELS PELEGRINS.

Los uns vora 'l mar s' asseyan, recreantse en meditar.

Los altres, menos romántichs, miravan també... la mar.

LOS PELEGRINS FRANCESOS. (Dibuix de Gomez Soler.)

Han passat aquí uns quants dias
resant y fent la brometa,
y hasta han vist la Exposició
pagant mitja pisseteta.

lancia. ¡Si hasta del sacrifici que un fa 's riuhen!
—«¡Ma noy, que va carregat aquell»—diuhen al
veure 'ns.—«¿Que perts buf per altre part?»—di-
huen alguns quan sono.—«Aquest passa 'l temps
fent de deú Eolo; sembra tempestats»—afegeixen
mentres bufo.

Y si al sentirho tombo 'ls ulls escapantme in-
voluntariament una imprecació dirigida als que
aixís parlan, la contracció mateixa dels músculs
determina una espifiada; y en tal cas, ¡calculin!...
—«¡Bon trompa!... ¡Quin trompa!»—

Ab tot, siga per amor propi ó per lo que siga,
quan jo puch dominarme y trobo ocasió oportu-
na, goso fent callar als insolents qu' aixís ma-
liciosament m' anomenan. Y si 's tracta de con-
trapunt entre escola y escola, jo puch declararame
per lo modern. ¡Viva en Wagner! Música ale-
mana; metall y més metall. Sisquera ab ella so-

bressurto; que ab la escola italiana no anavam
en lloch 'ls trompas.

¡Ab quín gust petonejo la boquilla quan tinch
davant una partitura del meu mestre predilectel
¡Cóm m' hi explayo quan veig marcat un *cres-
cendo!*... ¡Ah! ja ho he dit, en quan á música no
hi ha ningú que li passi la má per la cara á n' en
Wagner. Aixó es lo que deu ser; música d' estré-
pit, metall y més metall. ¡Ay! un día ó altre ha de
arribar la nostra regeneració.

Encare me 'n recordo d' un dia que, durant la
representació del *Löhengrin*, per poch s' enso-
rra 'l teatro.

En un d' aquestos moments d' entusiasme en
que 'm complasch separantme del nivell ordinarí
veyentme considerat y ab categoria; extassiat
verdaderament per lo foch diví que m' inspirava
vaig estar lo menos deu minuts bufant tant fort
com podia, sense pensar en res, perdut ó embo-

tat per complert l'enteniment. Y á pesar de la cridoria que va armarse, (cridoria que jo prensa per demostracions d'entusiasme) impertèrrit vaig seguir bufant, hasta que 'm van treurer arrastrantme materialment fins á las portas de la sala. Si no ho haguessin fet aixís, crech qu'encare estaria: *bub-bub-bub-bub*. á horas d'are, ab aquella afició arrebatadora que va agafarme.

Mes, apart d'aixó, ¿qué? .. Ni ensaijar me deixan; ni soch lliure de passá un rato divertintme ab lo mèu instrument. Los vehins s'esbalotan: «Qué hi ha malalts! — ¡Calla, trompa!» — Aquest *calla trompa* 'm fa més mal que 'm faria una ganivetada al mitj del cor.

Pues no senyor, jo seré lo que vulguin, mes ningú podrà negarme que soch un home adelantat. Adoro la música alemana y sols una ópera italiana puch veurer: *I Puritani*. Y encare per alló de: *suona la trompa*, etc.

Los qui 'm desprecihin serán uns desgraciats en gust filarmónich. Y que no pretenguin apurarme, perque jo 'ls juro que si algún dia per motius espècials tingués de deixar la trompa, en Blay tè bons *quatre quartos* per defensarse amoninant als que avuy sembla volen mortificarme. Lo dia que deixés de tocar la trompa agafaré 'l bombo.

S. GOMILA.

¡INFELÍS!

En una nit d'hivern gens estrellada,
mès negre que 'l manteu de un capellá,
un gat mitj arrupit á una teulada
esperava á sa gata idolatrada
y 'l fret d'aquella nit lo va matá.

¿Y encara hi haurá algú que pensant poch
voldrá sostindre que l'amor es foch?

SIR BYRON.

LLIBRES.

TELARAÑAS DEL PARNASO, per D. Bartomeu Barceló y Ferrer.—Colecció de poesías castellanas, impresa ab molta elegancia á Palma de Mallorca.

En lo llibre del Sr. Barceló hi ha de tot: poesías serias, festivas, amatorias, religiosas... Y sense que s'hi veji un poeta de gran vol, s'hi observa sempre delicadesa, facilitat, sentiment, gracia y una notable correcció en lo llenguatge.

No coneixém al Sr. Barceló; pero si es jove com suposém, es un jove que promet y que revela disposicions dignas de ser aprofitadas. En lo género festiu, sobressurt una composició titulada *Un beso*. Lo qui ha escrit alló, es capás d'anar molt enllá.

GUÍA-CICERONE DE LAS CERCANÍAS DE BARCELONA, per D. Joseph Fiter é Inglés.—Entre las moltas *gutas* que s'han publicat últimament, la del senyor Fiter mereix mencionarse per la preferencia que dona á la descripció dels poblets que rodejan aquesta ciutat. L'obra conté una pila de datos històrichs y estadístichs molt útils y curiosos. La part d'ilustració es molt pobra y descuydada.

ÍNTIMA, gavota de D. Leopoldo Corretjer.— Hem rebut aquesta inspirada pessa pera piano, editada per la casa F. Henriquez.

RATA SABIA.

TÍVOLI.

Si senyors: lo poso al davant perque li pertoca. Avuy per avuy, lo *Tivoli* es lo suplent del *Liceo*: un digne suplent.

¡Quina manera de tirar la casa per la finestra! ¡quin modo de *predicar* la democracia, posant la bona música al alcans de totas las fortunas!

Donar ópera á mitja pesseta es possible y fins beneficiós pel que s'empren lo negoci, quan no més dona mitja pesseta d'ópera.

Però lo que 's fa al *Tivoli* ja es algo més.

Un espectador, práctic en materias de contabilitat é inteligent en música, m'ho deya en un intermedi:

—Comprech que 'ls artistas cantin bé, comprech que 'ls coros fassin proesas, comprech que l'orquestra brodi certs passatjes... Lo que no comprech es quin negoci hi pot fer la empresa.

Després de la *Lucrecia Borgia*, han donat *Un ballo in maschera* y seguidament *La Traviata*. Si tingués temps y espay, parlaria del desempeñyo d'aquestas dugas óperas: ara no puch fer més que dirlos que varen anar al pé!

Lo públich aplaudeix qu' es un gust. ¡Y som al istiu! Calculin qué succehiria si fossim al hivern, en que un, tot aplaudint, de passada s'escalfa las mans...

ESPANYOL.

Continúan los beneficis.

Dilluns va tenir lloch lo de la simpática—l'anunci ho deya aixís mateix—de la simpática prima dona *signora Spinelli*.

Després de dos actes de *Bocaccio*, va representarse 'l primer de *Adriana Angot*, en lo qual la beneficiada va cantar coplas en *espanyol*.

¡Influencias del nom del teatro!

Per dissapte s'anuncia l'estreno de la opereta cómica del mestre Ricci, *Por un sombrero de paja*.

Avants ne deyan *Per un capello*.

Però no mirém prim. La qüestió es que l'obra sigui divertida y agradable. Y ho ha de ser per forsa, tenint en compte que 'l *libreto* es original de 'n Labiche, un autor francès que durant cinquanta anys ha fet riure á tot Europa.

NOVEDATS.

Y vels'hi aquí: *Excelsior* cada vespre.

A pesar de lo qual, lo públich encare no está *excelsiorat*.

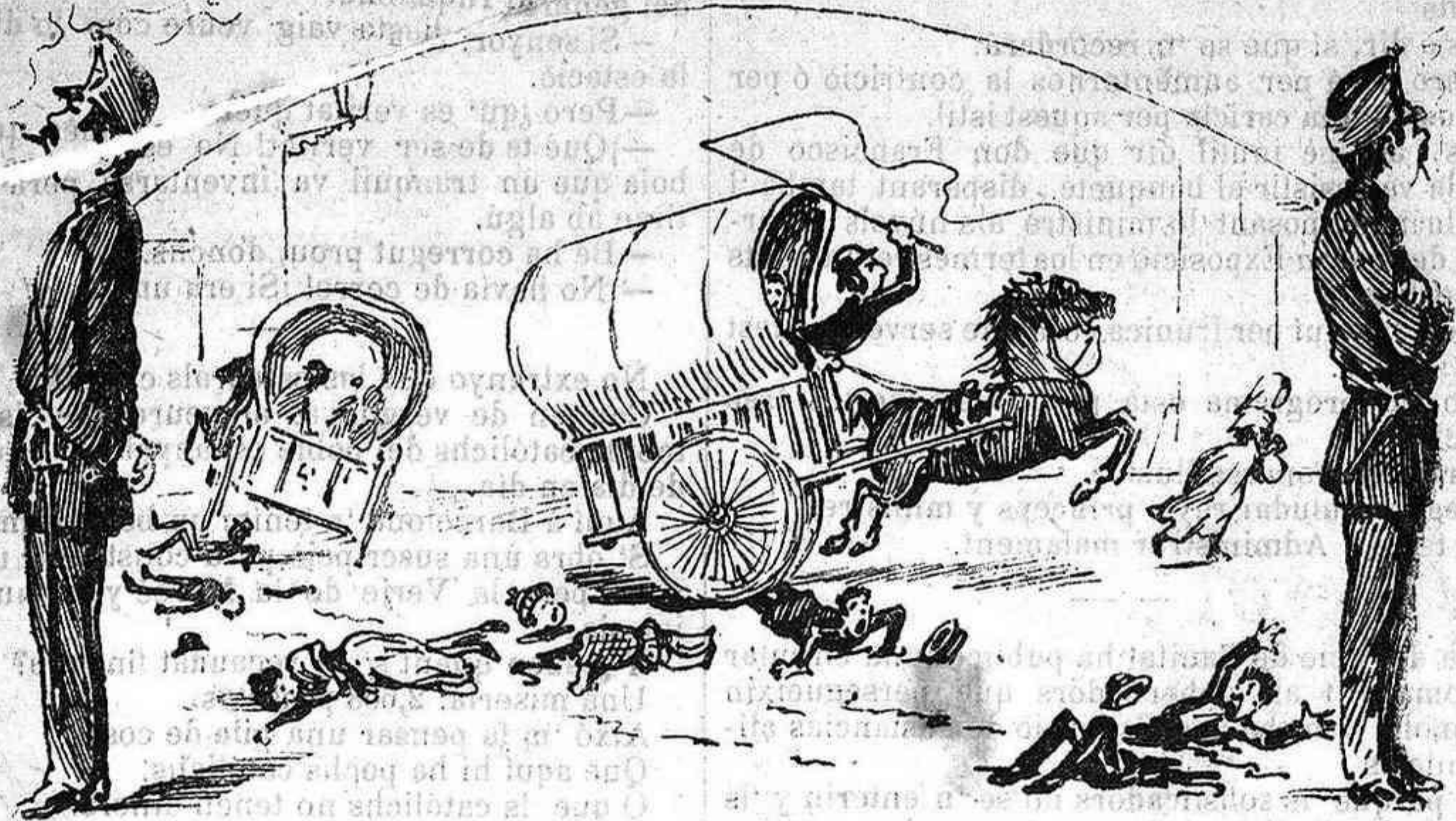
CALVO-VICO.

Ja 'ls no vaig dir que la companyia valenciana havia caygut en gracia.

Deixant de banda certas trivialitats é ignocentadas d'algunas obras que posa en escena, porta un repertori variat y apetitós, y 'ls actors s'esmeran en complaure al públich.

O sinó que ho digui *El Tonto del Panerot*, estrenat últimament, que ha alcansat un éxit complet y que valgué un triunfo á tota la companyia.

¡LLIBERTAT DE TARTANAS!

¡Municipals! ¿que no veuhen
aquests cotxets infernals
com matan la gent pacífica?
¿¿¿ No ho veuhen, municipals ???

Lo mal es que aquesta s' embranqui ab sarsuelas com lo *Lucero del alba*, y sobre tot que s' hi embranqui de tant mala manera...

¡Cuidado en pegar relliscaes!

CATALUNYA.

Se cumplieron las profectas.

Lo reputat actor D. Isidoro Valero ha format una companyia per donar algunas representacions en aquest teatro.

D. Isidoro té 'l mateix repertori que son germá, y sab probar que per sas venas hi corra idéntica sanch que per las del gran Valero.

La aldea de San Lorenzo, li proporcioná diumenje passat dos llenos y dugas continuadas tempestats d' aplausos.

Avuy tenim á Barcelona espectacles teatrals de tots los géneros.

Lo teatro de *Catalunya* representa 'l drama.

Y 'l representa dignament.

CIRCO EQUESTRE.

¡Pim, pam! ¡cataplém! ¡barrabúm!

Los voluntaris catalans y 'ls moros del Riff ja se las pegan á tiros.

Las malaguenyas ballan, lo corneta fa hercycitats, la famosa cantinera eclipsa al corneta... y las *Glorias espanyolas* portan cada nit una entradassa al *Circo*.

Ho celebrém per Espanya... y pèl Sr. Alegria.

N. N. N.

CANTARELLAS.

Si es que desitjas casarte
pensa y medítaho bè avants;
no vulguis may per esposa
á qui 's fassi ab capellans.

J. ABRIL.

T' he escrit tot un any, y fentho
he perdut mon cor... mon bè...

tota una ampolla de tinta
y dotze mans de paper.

PEPET DEL COTXE.

M' agrada molt la franquesa
perque al dirme *pastanaga*,
sense pensarho, anomenas
lo que á n' tú més t' agrada.

PALLARINGAS.

Tú ets! nena, l' estrella errant
que ilumina lo mèu pas
cap al temple de la ditxa
ó á Sant Boy de Llobregat.

De llús vas tractarme un dia
y 't jur' que desde llavors
no 't vull, puig que no han fet lliga
jamay un llus ab un pop.

P. TALLADAS.

Ha tornat la Primavera
cubrint de fullas los arbres,
las plantas d' hermosas flors
y... de grans la tèva cara.

S. UST.

Ja hem tornat á quedar tristos.

Lo senyor ministre d' Hisenda, que havia vingut á animar ab la seva presencia la Exposició Universal, ja es á Madrit altra vegada.

Com es natural, va despedirse ab un banqueto.

Com es natural lo ministre va fer un discurs assegurant que Barcelona era aixó y alló y lo altre, y prometent que guardaría etern recort de la seva visita á la capital de Catalunya.

Y com es natural, d' aquí quatre días ja no 's

recordarà de nosaltres ni de quin color aném vestits

Es á dir, si que se 'n recordarà.

Pero serà per aumentarnos la contrició ó per fernos alguna carícia per aquest istil.

Es casi bè inútil dir que don Francisco de Paula va assistir al banquet. disparant també 'l seu brindis, posant lo ministre als núvols y parlant de la sèra Exposició en los termes retumbants de costum.

Vels'hi aquí per l'única cosa que serveix aquest bon senyor.

Lo seu programa está reduhit á aquestos tres articles:

Primer: Donarse llustre.

Segon: Saludar reys, prínceps y ministres.

Y tercer: Administrar malament.

La direcció de Sanitat ha publicat una circular recomanant als governadors que persegueixin ab molta firmesa la sofisticació de substancies alimenticias.

Y perque 'ls sofisticadors no se 'n enterin y 'ls pugan atrapar desprevinguts, la circular en qüestió ha sortit en tots los diaris.

De manera que l' avís, en rigor no va dirigit als governadors, sinó als que fan trampas ab los aliments.

Vè á ser com si 'l govern los diguès:

—Procurin no descuidarse, abstenintse de fer traficas per un quan temps, perque ara 'ls governadors vigilarán.—

Per un quan temps, també.

Si es que vigilan gens.

¡La bomba!

¿La veuen? Ja torna á lluhir lo seu garbo per aquestas alturas, com si res haguès succehit.

Per cert que tan lo Globo cauti com lo Panorama de Montserrat han tingut una bona idea.

La de declarar-se independents.

Aixís com avants s' havia d' entrar dintre del recinto de la Exposició, avuy Globo y Panorama tenen porta particular y especial, frente al carrer de la Princesa.

Ja veurán com los marxará més bè 'l negoci, vivint deslligats de la Exposició.

¡Si tots los que hi ha dintre poguessen sortirne com ho han fet ells!

—¿Que no ha sentit parlar d' aixó de la mort del general Riquelme?

—Si senyor: hasta vaig veure com lo duyan á la estació.

—Pero ¿qu' es veritat què...?

—¡Qué te de ser veritat! No es més que una bola que un tranquil va inventarse pera divertir-se ab algú.

—Bè ha corregut prou, donchs.

—¡No havia de corre! ¡Si era una bola!

No extranyo que las catedrals cayguin.

Cauhen de vergonya. al veure que 'ls sentiments católichs del poble espanyol van apagantse de dia en dia.

Aquí á Barcelona 'n tenim un bon exemple.

S' obra una suscripció pera construhir una corona pera la Verje de la Mercé y restaurarli l' iglesia.

Y ¿saben quánt s' ha recaudat fins ara?

Una miseria: 2,668 pessetas.

Aixó 'm fa pensar una pila de cosas.

Que aquí hi ha poch católichs.

O que 'ls católichs no tenen diners.

O que si 'n tenen... prefereixen gastarsels en diversions y viatjes de recreo que en coronas de Verjes y restauracions d' iglesias.

Vostés podrán escullir lo que millor los sembli.

Un diari s' exclama de que las ayguas del lago del Parch despedeixen tan mala olor al móurelas una mica.

'S veu que las ayguas del lago pateixen del mateix mal que moltas altres cosas de Barcelona.

Que també semblan molt puras y molt netas, y en removentlas una mica, no hi ha qui s' atreueixi á enumarlas.

Y qui diu enumarlas, diu examinar comptes.

Sembla que la societat *La trompeta* ha obsequiat ab una serenata al doctor Audet Solsona.

No es just. La serenata devia haverli donada la societat *Lo bombo*.

Hauria estat més en caràcter.

Es ja costum establerta.

Cap dimars pot celebrarse sessió á ca la ciutat per no haverhi suficients regidors.

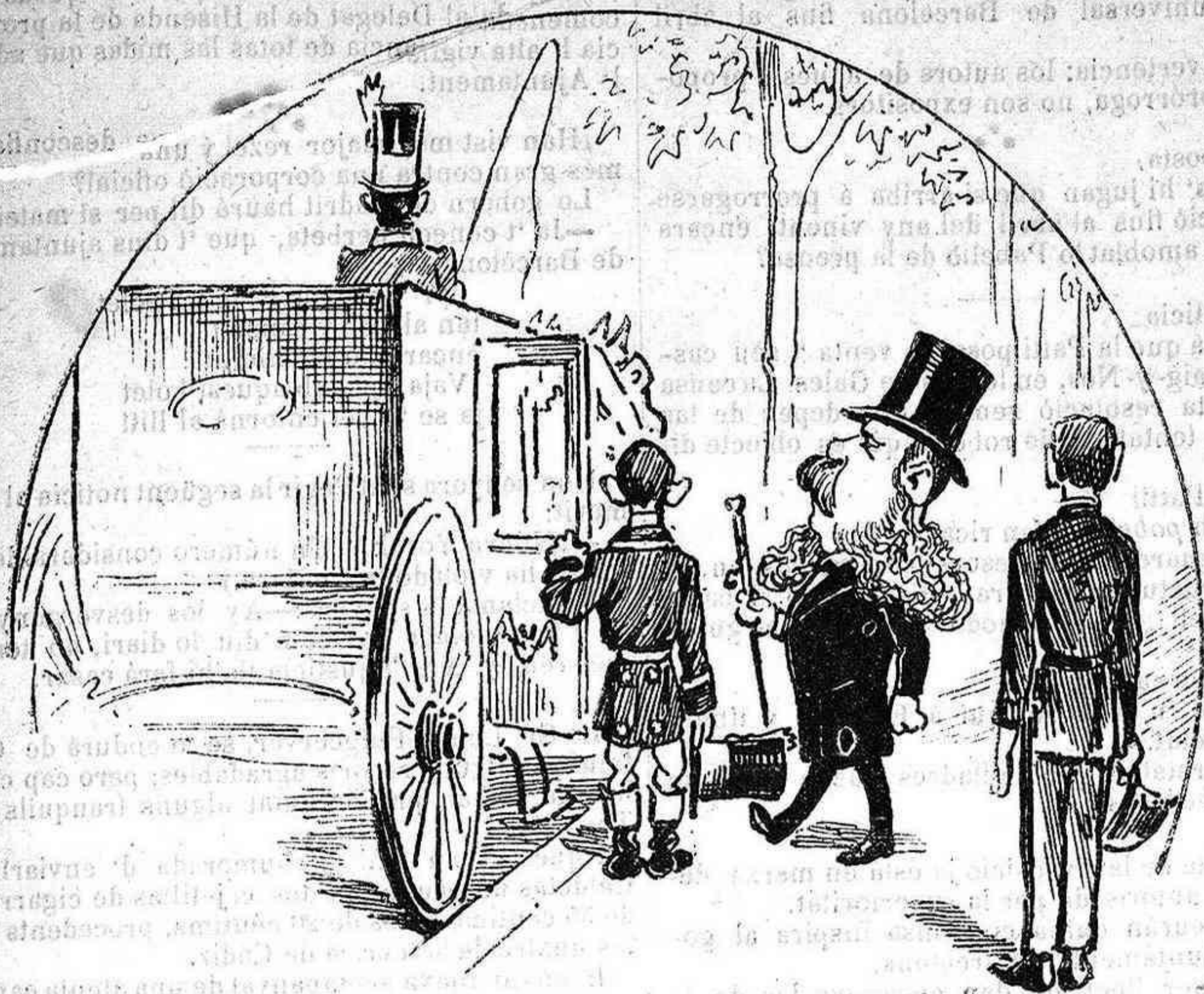
Jo ja ho veig.

L' EMPEDRAT DE LA PLASSA DE SANTA ANA.

Si hi passen una vegada, se quedan sense sabatas; si hi passen dugas, se quedan sense pell y sense dits, y si hi passen tres, ¡no hi ha remey, hi deixan los peus y tot!

QUAN L' ARCALDE SURT DE CASA.

Ell podrà no ser noble encara; pero gasta tants fums y tanta prossopopeya, que quan puja al cotxe, ja 's veu qu' està fent l' aprenentatge de marquès.

Allí hont hi ha una capacitat com la de don Francisco, tot lo demès es supèrflu.

Y es lo que deuen pensar los concejals:

—¿Qué n' acabarem d' assistir á la sessió, si en resumidas qüentas també farem tot lo que l' arcalde vulgui? Pues que ho fassi ell sol y 'ns estalviem feyna.—

Lo qual que 'l benemèrit n' està d' alló més content y ho celebra ab tota l' ànima.

De tots modos, lo que haurian de fer los electors, es posar en los periódichs un anunci per aquest istil:

«S' han perdut una infinitat de concejals del Ajuntament de Barcelona. Se suplica á la persona que 'ls trobi, que tingui la bondat de portarlos al dipòsit de criaturas extraviadas.—No 's darà gratificació perque no val la pena.»

Però jo ja sè perque no 'l posan aquest anunci 'ls electors.

Perque 'ls pobres burots y escombriayres no están per gastos.

Los fadrins barbers demanan augment de jornal.

Prepárinse los que portan pel á la cara. Perque aquest augment caurá sobra las sèvas costellas.

O sobre las sèvas barbas.

Just es consignar que 'ls pelegrins francesos no han donat lloch á la menor queixa, guardant una conducta correcta y ordenada.

Res de crits, ni d' escándols. Han vingut aquí com verdaders *touristas* y

com á verdaders *touristas* se 'n han entornat á casa seva.

Pelegrins francesos al fi, que, per neos que siguin, están acostumats á viure en una república.

D. Francisco de Paula ha fet tot lo qu' estava á la seva mà, per obsequiarlos.

Fins al extrém de permetre 'ls l' entrada á la Exposició, per la meytat del preu.

Aquesta rebaixa no s' ha concedit encare als obrers de la nostra terra.

Ell no està per francesillas: tocant als obrers de aquí, l' arcalda de las patillas los fa veure 'l *pelegrí*.

Datos y números.

Fins á últims de juliol, l' Ajuntament ha abonat als concessionaris del Gran Hotel Internacional, en concepte de lloguers de habitacions y hospedatjes de convidats, las següents partidas:

		Ptas.
Maig:	Habitacions y hospedatjes.	125,000
	Menjars extraordinaris.	30,000
Juny:	Habitacions y hospedatjes.	110,000
Juliol:	id. id.	38,000
TOTAL.		303,000

Aquests datos son altament consoladors en especial pèl gran número de treballadors que 's trohan sense feyna.

Desd' ara proposo que l' Ajuntament adopti 'l següent lema:

—Patria, Llibertat y Xerinola.

Sembla que hi ha qui proposa prorrogar l'Exposició universal de Barcelona fins al abril de 1889.

Una advertència: los autors de aquesta proposició de pròrroga, no son expositors.

Una aposta.

¿Quán s'hi jugan que si arriba á prorrogarse l'Exposició fins al abril del any vinent, encara no estarà amoblat lo Pabel·lò de la premsa?

Una noticia.

«Sembla que la Patti posa en venta 'l seu castell de Graig-y-Nos, en lo país de Gales. La causa de aquesta resolució sembla que depen de las freqüents tentativas de robo de qu' es objecte dit castell.»

¡Pobra Patti!

Y li dich *pobra*, de tan rica.

Si per guardar los tresors conquistats en sa llarga y fructuosa carrera artística, no li basta ni un castell ¿de quin modo 's valdrá per guardarlos?

¿Me vol creure á mí?

Vinguise 'n á viure aquí á Espanya y tindrà una seguretat.

La seguretat de que 'ls lladres que la saquejin no serán habidos.

La lotería de la Exposició ja está en marxa, degudament autorisada per la superioritat.

Y ara veurán quina confiança inspira al govern, l' Ajuntament de Barcelona.

En primer lloch quedan encarregadas de la venta dels bitllets las administracions de Loterías y subalternas de Hisenda per la major seguretat (tal com sona) que ofereixen aquests funcionaris.

Segon pessich: la venta de bitllets que 's verifiqui en los kioscos de la Exposició serán intervengudas pels funcionaris de la Delegació de Hisenda.

Tercera bofetada: los fondos que 's recaudin deurán ser entregats al Banch d' Espanya en presència de un funcionari de la propia Direcció.

Quarta puntada de péu: cubert l' impost dels premis ab los ingressos, las cantitats sobrants ingressarán en la caixa de l' Exposició, presenciando la operació un funcionari del Estat.

Quint pinyach: si á la vigilia del sorteig, la cantidad recaudada no bastés p' el pago dels premis, l' ajuntament vindrá obligat á depositar la diferencia en la Sucursal del Banch d' Espanya.

LOS PENTINATS DE DEMÁ.

Diu que serán formidables y que arribarán al cel: Lo nom ja ho deixa compendre; se 'n diu *Peninat Eiffel*.

Sexta y última estirada de patillas: queda encomendada al Delegat de la Hisenda de la provincia l' alta vigilancia de todas las midas que adopti l' Ajuntament.

¿Han vist may major rezel y una desconfiansa més gran contra una corporació oficial?

Lo govern de Madrit haurá dit per sí mateix:

—Ja 't coneix herbeta, que 't dius ajuntament de Barcelona.

¡Y 'l senyor Rius y Taulet tan alegre y satisfet encare no ha dimitit!
¡Vaja, que ab aquest bolet ja se 'n pot entorná al llit!

Una senyora sent llegir la següent noticia al seu marit:

—«Nueva Yorck.—Un número considerable de indios ha violado la frontera.»

Y exclama la senyora:—Ay los desvergonyits. Si l' han violada tal com diu lo diari, no tenen més remey. Ara la justicia 'ls hi farà casar.

Lo Sr. Lopez Puigcerver, se 'n endurá de Catalunya alguns recorts agradables; pero cap com lo que li han proporcionat alguns tranquils de Tortosa.

Aquests van tenir l' humorada d' enviarli á Caldetas un paquet ab dos cajetillas de cigarrets de 35 céntims y dos de 20 céntims, procedents todas quatre de la fábrica de Cádiz.

L' envió anava acompanyat de una atenta carta, suplicantli que se servis tastar aquell tabaco.

Es de creure que 'l Sr. Lopez Puigcerver s' haurá limitat á olorar aquellas cajetillas.

En quan á tastarlas, ja se 'n haurá guardat com d' escaldarse, no per desairar als joves tortosins, sinó per la senzilla rahò de que tothom, inclús los ministres de Hisenda tenen apego á la vida.

Si 'l Sr. Lopez Puigcerver arriba á complaure als remitens de las cajetillas, á horas d' ara ja 'l tindriam mort y enterrat.

Y ab un epitafi que diria:

«Aquí descansa D. Joaquín Lopez Puigcerver.»

«Fué víctima de sus obras.»

De una carta que desde 'l balneari de Cardó envía 'l Sr. Bohigas al *Diari de Barcelona*:

«El distinguido organista de la parroquial iglesia de San Jaime de esa capital, don Cándido Candi, dió nueva muestra de sus conocimientos musicales, arrancando del piano suaves y delicados sonidos, semejantes á los del órgano.»

¿Qui ha pogut imaginar may de la vida que 'ls sonidos de un piano, pogan semblarse als de l' orga?

¡Qué sab! Potser las ayguas de Cardó no sols curan los brians, sinó que modifican las condiciones auditivas.

Del virolay que 'ls pelegrins rosellonesos van cantar á la Verge de Montserrat:

No forasters en vostra casa,
som fills de fills de vostres fills,
venim postrats en esta plassa
per qu' ens guardau de tots perills.

Y entre aquests perills de que ha de guardarlos la Verge de Montserrat, podian demanarli que 'ls preservés de combinar rimas falsas quan fan verso aconsonantats.

(Continua á la pagina 560.)

¡Obra Nova!

GUÍA CÓMICA

DE LA

EXPOSICIÓN UNIVERSAL

DE BARCELONA

PER

C. GUMÀ

Ab un plano general y varios dibuixos de R. MIRÓ

Forma un elegant tomo en octau, d' unas 100 páginas

Preu: UNA pesseta

OBRAS COMPLETAS

DE

D. JOSÉ M.^a DE PEREDA

TOMO IX

SOTILEZA

Ptas. 4.

FOTOGRAFÍA DEL MONUMENTO

Á

COLON

Mide 39 centímetros de altura por 26 de ancho

Precio: Ptas. 3.

OBRAS DE ALEJANDRO DUMAS (PADRE)

á UNA peseta el tomo

Un lance de amor.—Erminia. Un tomo.
 La Bola de Nieve—La Nevasca. »
 La Paloma.—Adán, el pintor calabrés. »
 La Boca del infierno. »
 Las lobas de Machecul. Dos tomos.

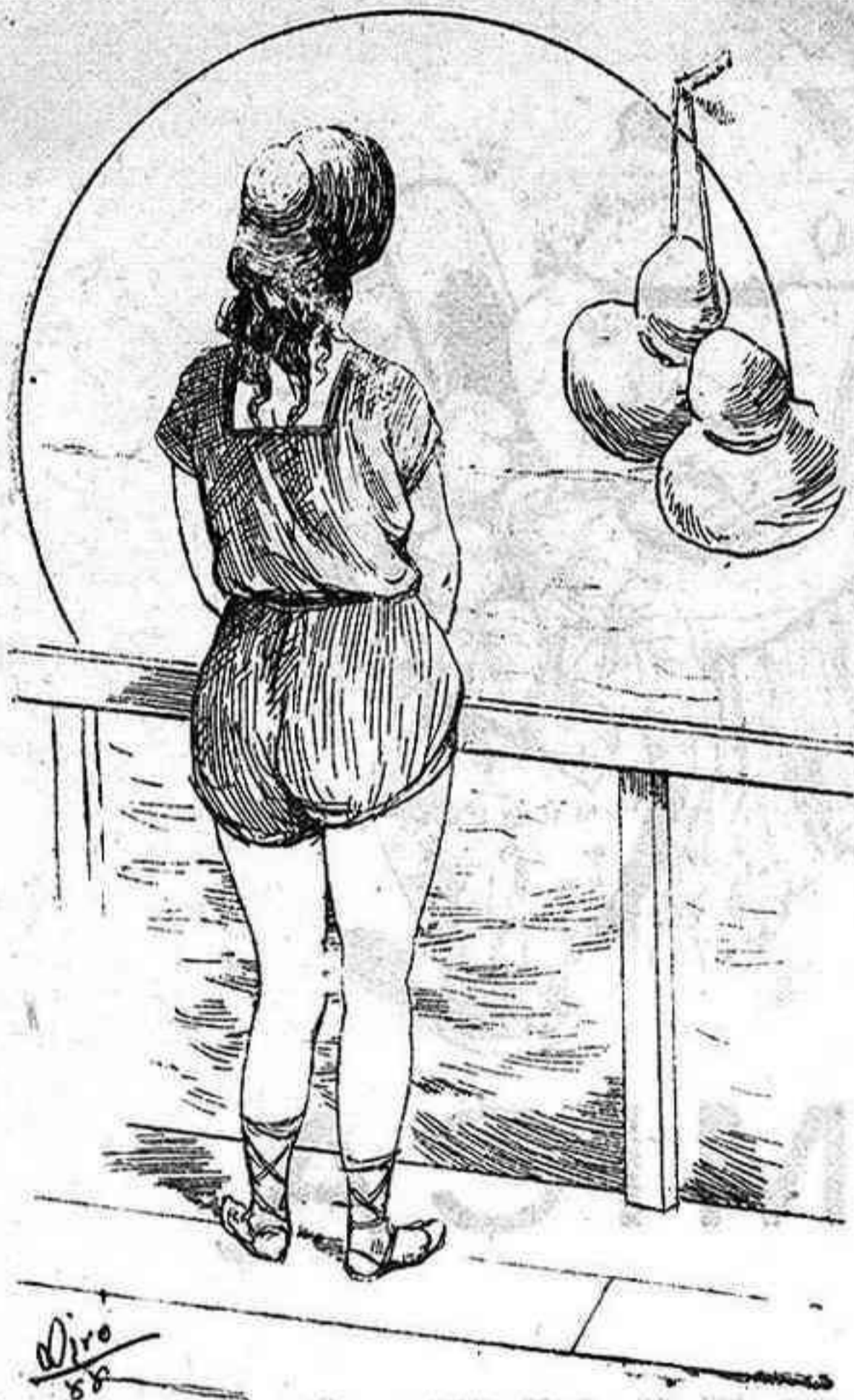
Dios dispone. Un tomo.
 Olimpia. »

A. DUMAS (HIJO)

La Dama de las camelias. Un tomo.
 La vida á los veinte años. »

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l' import en libransas del Giro Mátuo, & bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravios, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

ESCENAS MARÍTIMAS.

—¡Tè! Ja m' han deixat las carabassas á punt. ¡No hi ha remey! Hasta per ficarme al aygua, necessito posarme bultos postissos.

—¡Jo que hi vinch per aprimarme, cada dia m' engreixo més!
 —Y jo que hi vinch per engreixarme, cada dia estich més prima.
 —¡Ja ho veus! Lo mar es com los homes: no sab compondre 'ls nostres desitjos.

Perque aixó de fer rimar *casa* y *plassa*, no passa aquí ni al Rosselló.
 Si haguessen rimat *casa* y *ase*, encare podriam fer los ulls grossos.

vaig *total* igual que un ase en la *total* principal.

P. RAMOGOSA.

ACENTÍGRAFO.

Si m' insultas mes, nebot, com avuy davant l' Anton, jo 't prometo com hi ha mon que *tot* darte un cop de *tot*.

AGUILETA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8—Carrer de Barcelona.
- 1 8 6 1 8 6 8— " " "
- 1 8 6 1 5 6—Ofici.
- 1 2 6 7 8—Carrer de Barcelona.
- 6 7 1 8—A la Barceloneta.
- 1 2 4—Carrer de Barcelona.
- 6 5—Nota musical.
- 3—Consonant.

SALDONI DE VALLCARCA, CONVERSA.

—¿Quán se posa en camí, Agnés?
 —Demá dematí, Ramona.

—¿Sí?

—Es molt cert.

—¿Y ahont va?

—A Tona.

—¿Y no marxa ab ningú més?
 —Ab un altre.

—Ay, ay ¿quí es?

—Ja está dit: pensí una estona.

GEROGLÍFICH.

1

T V I
 C O S
 I T I

M. MORFEO.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Ca-fe-ter*.
2. Id. 2.ª—*Si-dé*.
3. ANAGRAMA.—*Llop-Poll*.
4. MUDANSA.—*Manela-Manola-Manila*.
5. TRENCA-CLOSCAS.—*Fredèrich Soler*.
6. ROMBO.—

S
 P I S
 P I C O T
 S I C I L I A
 S O L F A
 T I A
 A

7. CONVERSA.—*Rita*.
8. GEROGLÍFICH.—*Sens diners no 's tè res*.

XARADAS.

I.

La mèva padrina *Total* va dur de *Hu-dugas* y quatre un *quart-dos*, un-*dos-tres plural*.

AMOROSA.

ANAGRAMA.

Ans de ahir pujant á dalt de la escaleta de casa,

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.